Границе разума

О мужелоштву и другоме блуду

Од Ада-ма, грех (слу-же-ње де-мо-ни-ма и се-би) не-пре-кид-но ра-за-ра Бож-ји лик у на-ма. Грех по-мра-чу-је наш ум, од-во-де-ћи нас у та-му не-зна-ња исти-не о Бо-гу, на-ма са-ми-ма и све-ту ко-ме при-па-да-мо; грех ра-ђа но-ве и но-ве бо-ле-сти ко-је на-ша огре-хо-вље-на те-ла раз-је-да-ју, при-во-де рас-па-да-њу и, ко-нач-но, смр-ти. На-ро-чи-то блуд чо-ве-ка ли-ша-ва сна-ге и кре-по-сти, убр-за-ва ње-го-во ста-ре-ње и уна-ка-жа-ва бо-жан-ски лик у ње-му...

За-кон ко-ји је од Бо-га био пре-дат Мој-си-ју стро-го осу-ђу-је и ка-жња-ва све по-ја-ве блуд-не не-чи-сто-те и осквр-ње-ња. Та-ко се за му-же-ло-штво ка-же: „Да не бу-де кур-ве из-ме-ђу кће-ри Изра-и-ље-вих, ни аџу-ва-на (му-же-ло-жа-ца) из-ме-ђу си-но-ва Изра-и-ље-вих” (5. Мој. 23, 17). А на дру-гом ме-сту чи-та-мо сле-де-ће: „И Ју-да чи-ња-ше што је зло пред Го-спо-дом; и гре-си-ма сво-јим ко-јим гре-ша-ху дра-жи-ше га већ-ма не-го оци њи-хо-ви сви-ме што чи-ни-ше. Јер и они на-чи-ни-ше се-би ви-си-не и сту-по-ве и лу-го-ве на сва-ком ви-со-ком ху-му и под сва-ким зе-ле-ним др-ве-том. А бе-ја-ше и му-же-ло-жа-ца у зе-мљи, и чи-ња-ху све га-до-ве на-ро-да ко-је бе-ше ис-те-рао Го-спод ис-пред си-но-ва Изра-и-ље-вих” (1. Цар. 14, 22-24). За-то За-кон про-пи-су-је: „Ко би му-шкар-ца об-ле-жао као же-ну, учи-ни-ше гад-ну ствар обо-ји-ца; да се по-гу-бе, крв њи-хо-ва на њих” (3. Мој. 20, 13). Исто је ва-жи-ло и за ско-то-ло-штво: „Ко би об-ле-жао жи-вин-че, да се по-гу-би; убиј-те и жи-вин-че” (3. Мој. 20, 15).

У Но-вом за-ве-ту апо-стол Па-вле из-ри-чи-то го-во-ри о то-ме да је му-же-ло-штво смрт-ни грех, и да, след-стве-но то-ме, узро-ку-је веч-ну смрт, то јест веч-ну одво-је-ност од Бо-га: „Или не зна-те да не-пра-вед-ни-ци не-ће на-сле-ди-ти Цар-ства Бож-је-га? Не ва-рај-те се: ни блуд-ни-ци, ни идо-ло-по-кло-ни-ци, ни пре-љуб-ни-ци, ни

ру-ко-блуд-ни-ци, *ни му-же-ло-жни-ци*, ни ла-ком-ци, ни ло-по-ви, ни пи-ја-ни-це, ни опа-да-чи, ни оти-ма-чи не-ће на-сле-ди-ти Цар-ство Бож-је" (1. Кор. 6, 9-10). Исти апо-стол мо-жда нај-бо-ље опи-су-је на-ста-нак ове стра-сти: „Јер кад по-зна-ше Бо-га не про-сла-ви-ше га као Бо-га, ни-ти му за-хва-ли-ше, не-го за-лу-де-ше у сво-јим умо-ва-њи-ма, и по-там-не не-ра-зум-но ср-це њи-хо-во; го-во-ре-ћи да су му-дри, по-лу-де-ше, и за-ме-ни-ше сла-ву бе-смрт-но-га Бо-га по-до-би-јем смрт-но-га чо-ве-ка и пти-ца и че-тво-ро-но-жних жи-во-ти-ња и гми-за-ва-ца. За-то их пре-да-де Бог у же-ља-ма ср-ца њи-хо-вих у не-чи-сто-ту, да се беш-ча-сте те-ле-са њи-хо-ва ме-ђу њи-ма са-ми-ма; ко-ји за-ме-ни-ше исти-ну лаж-ју, и ви-ше по-што-ва-ше и по-слу-жи-ше тва-ри не-го Твор-цу, ко-ји је бла-го-сло-вен у ве-ко-ве. Амин. За-то их пре-да-де Бог у срам-не стра-сти. Јер и же-не њи-хо-ве пре-тво-ри-ше при-род-но упо-тре-бља-ва-ње у про-тив-при-род-но, а и му-шкар-ци, оста-вив-ши при-род-но упо-тре-бља-ва-ње же-на, рас-па-ли-ше се же-љом сво-јом је-дан на дру-го-га,
му-шкар-ци са му-шкар-ци-ма чи-не-ћи срам
, при-ма-ју-ћи на се-бе од-го-ва-ра-ју-ћу пла-ту за сво-ју за-блу-ду..." (Рим. 1, 21 ид.)

Из ово-га је ја-сно да је основ-ни чо-ве-ков грех ње-го-во са-мом-не-ње, ње-го-во ви-со-ко ми-шље-ње о се-би и соп-стве-ном уму. Ми-сле-ћи да је му-дар, чо-век је, у ства-ри, по-ста-јао ма-ло-у-ман, што је во-ди-ло идо-ло-по-клон-ству, про-гла-ша-ва-њу тво-ре-ви-не за бо-жан-ства. И, ко-нач-но, по-сле-ди-ца све-га ово-га је-су по-ја-ве те-ле-сних стра-сти, нај-пре про-тив-при-род-ни блуд му-шкар-ца пре-ма же-ни, за-тим и пре-ма дру-гом му-шкар-цу...

Већ и на осно-ву све-га до са-да ре-че-ног, мо-же се ство-ри-ти пред-ста-ва о од-но-су Цр-кве пре-ма му-же-ло-жни-штву... Цр-ква осу-ђу-је грех, а не гре-шни-ка... И упо-зо-ра-ва да сва-ко од нас има од-го-вор-ност за сво-је по-пра-вља-ње и уса-вр-ша-ва-ње... Цр-ква се мо-ли за чи-та-ву па-лу тво-ре-ви-ну Бож-ју, да нас Бог по-ми-лу-је и при-зо-ве у све-тлост по-зна-ња. **<**

Јеромонах мр Никодим Богосављевић

(*Пра-во-сла-вље*, бр. 920, 15. јул 2005, из-во-ди)